

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๑๐/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๗๕/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๖ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

{	นายปัญญา พวงสมบัติ	ผู้ฟ้องคดี
	เทศบาลตำบลพยุหะ ที่ ๑	
	นายกเทศมนตรีตำบลพยุหะ ที่ ๒	
	คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองพิษณุโลก คดีหมายเลขดำที่ ๒๗๙/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๗๙/๒๕๖๑

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขออนุญาตสร้างบ้าน ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง บนที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๗๘ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๙๑๖๐ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ที่ดินดังกล่าวทิศเหนือจดที่ดินกรรมสิทธิ์ของนางสาววิลาวรรณ รัตนพราว ทิศตะวันออกจดทางสาธารณประโยชน์ถนนเทศบาล ๗ ทิศตะวันตกและทิศใต้จดทางสาธารณประโยชน์ถนนชิดวาริได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกใบอนุญาต เลขที่ ๑๓/๒๕๕๖ เลขที่ ๑๔/๒๕๕๖ และเลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง ได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีสร้างบ้านเสร็จแล้ว

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้สร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ตลอดรอบบ้าน ต่อมา นางทัศนีย์วรรณ รัตนพราว ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบว่ามีการก่อสร้างรั้วทางสาธารณะประโยชน์หรือไม่ และดำเนินการฟ้องขับไล่ผู้ฟ้องคดีต่อ ศาลจังหวัดนครสวรรค์เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๐๘๐/๒๕๕๘ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของ ศาลจังหวัดนครสวรรค์ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้าง รั้วทางสาธารณะภายใน ๓๐ วัน และให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น เพื่อก่อสร้างแนวรั้วที่ติดกับทางสาธารณะตามแบบ ข.๑/ข.๒ ภายใน ๑๕ วัน คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร จนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอม ให้ใช้แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ทั้งหมดหรือบางส่วน และมีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอน แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างรั้วทางสาธารณะให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นกับ คำสั่งดังกล่าวจึงมีหนังสือลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งทั้งสามฉบับต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนาที่จะบุกรุกทางสาธารณะ และการก่อสร้างแนวรั้วไม่ได้รั้วล้ำเข้าไป ในเขตทางสาธารณะ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) ไม่ถูกต้อง ยังไม่ชอบด้วยกฎหมาย วินิจฉัยให้เพิกถอน แต่ให้ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอ รับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารใหม่ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่ความระมัดระวังรอบคอบและเป็นธรรมในการพิจารณาตรวจสอบ เพราะถนนชิดวารีใต้และถนนเทศบาล ๗ เป็นถนนคอนกรีต มีแนวถนนที่แน่นอน และริมถนน มีเสาไฟฟ้าของการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคพฤษภาคมศักราชปี ๒๕๕๖ อยู่ตลอดแนว รั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ผู้ฟ้องคดี ก่อสร้างไม่มีส่วนใดที่รั้วล้ำจากแนวเสาไฟฟ้าเข้าไปในแนวถนนชิดวารีใต้และถนนเทศบาล ๗ แต่อย่างใด ในทางกลับกันแนวรั้วสังกะสีของนางสาววิลาวรรณ รัตนพราว ต่างหากที่ยังอยู่ในแนวเสาไฟฟ้างดังกล่าว แม้เสาไฟฟ้าจะไม่ใช่เป็นหลักเขตที่ดินก็ตาม แต่เสาไฟฟ้ามริมถนนก็จะอยู่ในบริเวณริมเขตของทางหลวง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือแจ้งเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพฤษภาคมศักราชปี ให้ตรวจสอบ และระวังแนวเขตทางสาธารณะประโยชน์ถนนชิดวารีใต้ที่บรรจบกับถนนเทศบาล ๗ และแนวเขตที่ดิน

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดีแต่เพียงผู้เดียว โดยไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีทราบและร่วมระวางการรังวัด เพื่อตรวจสอบถึงความถูกต้องตามหลักวิชาการของการดำเนินการรังวัดของพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัด ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสได้ตรวจสอบหรือโต้แย้งความไม่ถูกต้อง อีกทั้ง รายละเอียดของการรังวัด แนวจุดเริ่มต้นเพื่อแสดงความกว้างของถนนชิตวารีย์ได้ ไม่มีการจดแจ้งไว้ในแผนที่ของเจ้าพนักงานที่ดิน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) และคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่เห็นชอบกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี และไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗)

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบแนวเขตถนนชิตวารีย์ได้ตลอดแนว รวมทั้งของผู้ฟ้องคดีและของนางสาววิลาวรรณ รัตนพราว หรือในละแวกใกล้เคียงที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งหมด โดยให้ผู้ฟ้องคดีและเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินที่อยู่ติดถนนร่วมระวางแนวเขตและร่วมตรวจสอบด้วย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกใบอนุญาตเลขที่ ๑๓/๒๕๕๖ เลขที่ ๑๔/๒๕๕๖ และเลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง ใบอนุญาตฉบับนี้ใช้ได้จนถึงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ต่อมา นางทัศนีย์ฉวีวรรณ รัตนพราว ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบเขตทางสาธารณะบริเวณถนนชิตวารีย์ได้ ศาลเจ้าพ่อคลองบางไทร ตรงข้ามบ้านเลขที่ ๒๗ หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ว่ามีการปลูกสร้างล้ำเข้าไปในเขตของทางหลวงเทศบาลหรือไม่ กองช่างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รายงานผลการตรวจสอบพบว่า สิ่งปลูกสร้างดังกล่าวได้ขออนุญาตถูกต้อง ไม่มีส่วนใดรุกล้ำทางสาธารณะ เว้นแต่แนวรั้วด้านทิศตะวันตก มีการรุกล้ำทางสาธารณะตลอดแนว ยาวประมาณ ๑๔ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๙.๓๒ ตารางเมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือที่ นว ๖๑๑๐๔/๒๒๑ ลงวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๕๗ แจ้งผลการตรวจสอบให้นางทัศนีย์ฉวีวรรณ ผู้ร้อง ทราบแล้ว จากนั้นนางทัศนีย์ฉวีวรรณ ผู้ร้อง ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๗ ร้องว่าการตรวจสอบดังกล่าวไม่ถูกต้องตามกฎหมาย และขอให้ตรวจสอบใหม่ทั้งแปลง โดยเจ้าพนักงานที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๒๘๓ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม

/๒๕๕๗...

๒๕๕๗ และหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๖๒๕ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้อง ต่อที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี เพื่อให้เจ้าพนักงานที่ดินตรวจสอบและรังวัดที่ดิน แปลงดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือเร่งรัดให้ผู้ฟ้องคดี ยื่นคำร้องภายใน ๗ วัน อีกครั้ง ผู้ฟ้องคดีทราบหนังสือดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่ไม่ดำเนินการดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๖๗๓ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ขอความร่วมมือที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ให้ตรวจสอบและรังวัดที่ดิน เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ได้ออกใบนัดรังวัดในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา ตามคำขอฉบับที่ ๑๗๗/๔๘๒/๕๗ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๗ หลังจากนั้น เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓/๑๐๓๒๓ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผลการรังวัดตามรูปแผนที่กระดาษบาง (ร.ว.๙) พบว่า แนวเขตที่ดิน (แนวรั้ว) ริมถนนชิตวาริใต้และถนนเทศบาล ๗ มีการรुक้าเขตถนน ผู้อำนวยการกองช่างของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอความเห็นตามบันทึกข้อความ ลงวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยเห็นควรออกคำสั่งตามแบบ ค.๑๐ คำสั่งให้ดำเนินการแก้ไขและให้ยื่นคำขอใบอนุญาตก่อสร้าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ออกคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) ให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไขภายใน ๓๐ วัน และให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างแนวรั้วภายใน ๑๕ วัน เมื่อครบกำหนดผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงออกคำสั่ง เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) และออกคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างและห้ามไม่ให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใด ใช้แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าวแล้ว เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ที่ก่อสร้างรुक้า ทางสาธารณะให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน ต่อมาผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๓๔๐ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ส่งอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอุทธรณ์และมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ โดยเห็นว่า คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) ไม่ถูกต้อง จึงยังไม่ชอบด้วยกฎหมาย คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงวินิจฉัยให้เพิกถอนและให้ยื่นตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารใหม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๒/๑๕๑๙ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘ แจ้งผล

/คำวินิจฉัย...

คำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบแล้ว ส่วนการก่อสร้างรั้วของผู้ฟ้องคดีซึ่งติดต่อกับที่สาธารณชนนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า รั้วของผู้ฟ้องคดีเป็นอาคารตามบทนิยามแห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การก่อสร้างรั้วโดยที่มีได้ขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นถือว่าฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการตามข้อเท็จจริง ตามขั้นตอนของระเบียบและข้อกฎหมาย ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต้องถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด โดยความเสมอภาคไม่เลือกปฏิบัติต่อประชาชนในเขตเทศบาลตำบลพยุหะ ส่วนกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอความร่วมมือให้เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ทำการตรวจสอบและรังวัดที่ดินทางสาธารณะ ซึ่งเจ้าพนักงานที่ดินได้แจ้งกำหนดการไปทำการรังวัดในวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เวลา ๐๙.๓๐ นาฬิกา ตามใบนัดรังวัดตามคำขอฉบับที่ ๑๗๗/๔๘๒/๕๗ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๗ แต่เนื่องจากมีการพิมพ์วันทำการรังวัดผิด ที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี จึงมีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓/ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดี นางสาววิลาวรรณ รัตนพราว นายน้อย โยธาตรี นางสาวอุไรวรรณ รัตนพราว นางบุญมี มัยพราย นายธีระเดช เพชรอินทร์ นางปริญา มงคลสุทธิ นางสาวสุพัตรา งามวัฒนาเจริญ นางห้วงเชียง แซ่ตัน นางสาวบุบผา หิรัญจิตต์ และนายประทีป วีระชนะศักดิ์ ให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงระวางชี้แนวเขตและลงชื่อรับรองเขตที่ดินในวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แทน ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวแล้ว เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แต่ไม่มานำชี้เขตหรือมอบผู้แทนไปชี้แนวเขตในวันที่แจ้งทำการรังวัด กรณีดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า การตรวจสอบที่ดินของเจ้าพนักงานที่ดินได้ดำเนินการตามประมวลกฎหมายที่ดินและระเบียบในการรังวัดที่ดิน ในการที่ต้องแจ้งให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงทราบแล้ว มิได้เลือกปฏิบัติ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า การพิจารณาและวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะกระทำได้ที่อำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เท่านั้น และต้องเป็นไปตามบทบัญญัติ เจตนารมณ์และเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้กระทำการที่เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และขัดต่อเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติดังกล่าวอันจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมส่วนรวมและการอยู่ร่วมกันในสังคม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ซึ่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดไว้ โดยเมื่อตรวจพบการกระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติดังกล่าวในเขตอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ จะต้องออกคำสั่งกับผู้กระทำความผิดที่เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่ก่อสร้างโดยฝ่าฝืนกฎหมายเพื่อระงับยับยั้งและพิจารณาดำเนินการเพื่อให้เจ้าของอาคารดังกล่าวกระทำให้อยู่ถูกต้องตามบทบัญญัติของกฎหมายและยังได้แจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

/มีคำสั่ง...

มีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) ให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไข และยื่นคำขอรับใบอนุญาตสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ขนาดความสูง ๒ เมตร ยาว ๒๐ เมตร เนื่องจากก่อสร้างโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ขนาดความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร เนื่องจากก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) ห้ามผู้ฟ้องคดีใช้แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ขนาดความสูง ๒ เมตร ยาว ๒๐ เมตร และอาคาร (แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก) ดังกล่าว อาจเป็นภัยอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างรุกล้ำ ทางสาธารณะภายใน ๓๐ วัน ผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งดังกล่าว เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๘ และปิดคำสั่งบริเวณอาคารเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๓๔๐ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ส่งคำอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับอุทธรณ์ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตรวจสอบเอกสารอาคารและสถานที่ก่อสร้างแล้ว มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๒/๙๖๑ ลงวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๘ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่งเอกสาร หลักฐานเพิ่มเติม เพื่อใช้ประกอบการพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๔๔๘ ลงวันที่ ๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จัดส่งเอกสารและหลักฐานเพิ่มเติม เพื่อใช้ประกอบการพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาวินิจฉัยตามอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยได้พิจารณาคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เอกสารหลักฐานต่างๆ รวมทั้งได้พิจารณาเอกสาร หลักฐานผลการรังวัดตรวจสอบเขตทางสาธารณะของสำนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี แล้วเห็นว่า ผลการรังวัดตรวจสอบเขตทางสาธารณะของสำนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้ดำเนินการถูกต้องตามหลักวิชาการ ผลการตรวจสอบปรากฏว่ารุกล้ำที่สาธารณะจริง สอดคล้องกับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่าแนวรั้วของผู้ฟ้องคดีมีทั้งส่วน ที่อยู่ในเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีและบางส่วนที่รุกล้ำเข้าไปในทางสาธารณะ และเห็นว่าคำสั่งแบบ ค.๑๐ เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีทำการรื้อถอน แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างรุกล้ำทางสาธารณะภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง และให้ยื่นขอรับใบอนุญาตภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันพ้นกำหนดให้รื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ที่ก่อสร้างรุกล้ำทางสาธารณะนั้น เป็นการใช้แบบคำสั่งให้รื้อถอนอาคารที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๘ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เห็นควรเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว สำหรับคำสั่งตามแบบ ค.๓ เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐

/เมษายน...

เมษายน ๒๕๕๘ คำสั่งตามแบบ ค.๔ เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ และคำสั่งตามแบบ ค.๗ เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ระงับการก่อสร้าง ห้ามใช้และให้รื้อถอนอาคาร (แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก) ที่ก่อสร้างรุกล้ำทางสาธารณะ เป็นไปตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่เนื่องจากรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กส่วนที่ก่อสร้างติดต่อกับทางสาธารณะและไม่ได้รุกล้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณะเป็นอาคารตามมาตรา ๔ (๒) ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไปพิจารณาว่าอาคาร (แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก) ของผู้ฟ้องคดีขัดต่อกฎกระทรวงฯ หรือไม่ เมื่อพิจารณาออกคำสั่งตามแบบ ค.๙ หรือแบบ ค.๑๐ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดต่อไป โดยหากพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้ในคำสั่งแล้ว ถ้าผู้ฟ้องคดียังไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถใช้เป็นเงื่อนไขเพื่อใช้อำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ สั่งให้รื้อถอนอาคาร (แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก) ทั้งหมด จากเหตุไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นต่อไปได้ จึงมีคำวินิจฉัยที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) และให้ยื่นตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไปพิจารณาออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กส่วนที่ก่อสร้างติดต่อกับทางสาธารณะและไม่ได้รุกล้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณะ) กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใหม่ การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว และเป็นไปตามแนวทางการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เคยปฏิบัติและดำเนินการแล้วในหลายกรณี จึงไม่ใช่เป็นการเลือกปฏิบัติหรือให้ความเป็นธรรมแก่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเป็นบ้านคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง บนที่ดินโฉนดที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๗๘ เลขที่ดิน ๕๐๗ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๙๑๖๐ เลขที่ดิน ๑๘๔๙ ตารางวา รวม ๒ แปลง ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ที่ดินดังกล่าวทิศเหนือจดที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๙๑๖๑ เป็นกรรมสิทธิ์ของนางสาววิลาวรรณ รัตนพราว ทิศตะวันออกจดทางสาธารณประโยชน์ถนนเทศบาล ๗

/ทิศตะวันตก...

ทิศตะวันตกและทิศใต้จดทางสาธารณประโยชน์ชิตวาริใต้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งเลขที่ ๑๓/๒๕๕๖ ถึงเลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ (ตามแบบ อ.๑) ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กดังกล่าวได้ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดี ได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ตลอดแนวเขตที่ดิน ของผู้ฟ้องคดี จึงฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กตลอดรอบแนวเขตที่ดิน ทั้งสี่ทิศ ซึ่งที่ดินของผู้ฟ้องคดีด้านทิศตะวันออกจดทางสาธารณประโยชน์ คือ ถนนเทศบาล ๗ ทิศตะวันตกและทิศใต้จดทางสาธารณประโยชน์ คือ ถนนชิตวาริใต้ ดังนั้น รั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างขึ้นติดต่อกับที่สาธารณะหรือสิ่งก่อสร้างขึ้นให้บุคคลทั่วไปใช้สอย รั้วคอนกรีตเสริมเหล็กจึงเป็นอาคารตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อประโยชน์ในด้านการควบคุมเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจร ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นคำร้องขอรับใบอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ได้คัดค้านต่อผู้ในประเด็นกล่าว กรณีจึงฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ การสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ข้อเท็จจริงปรากฏว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ดังกล่าวแล้ว นางทัศนีย์วรรณ รัตนพราว ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบเขตทางสาธารณะบริเวณถนนชิตวาริใต้ ศาลเจ้าพ่อคลองบางไทร ตรงข้ามบ้านเลขที่ ๒๗ หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ได้ก่อสร้างรูก้ำเข้าไปในเขตของ ทางหลวงเทศบาลหรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มอบหมายให้กองช่างตรวจสอบ กองช่างได้ตรวจสอบ แล้วรายงานผลการตรวจสอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบว่า สิ่งปลูกสร้างดังกล่าวได้ขออนุญาต ถูกต้อง ไม่มีส่วนใดรูก้ำทางสาธารณะ เว้นแต่พบแนวรั้วด้านทิศตะวันตกมีการรูก้ำทางสาธารณะ ตลอดแนว ยาวประมาณ ๑๔ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๙.๓๒ ตารางเมตร ต่อมา นางทัศนีย์วรรณ ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าการตรวจสอบไม่ถูกต้อง ตามกฎหมาย ขอให้ตรวจสอบใหม่ทั้งแปลงโดยเจ้าพนักงานที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๒๘๓ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๗ และหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๖๒๕ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี เพื่อให้ตรวจสอบและรังวัดที่ดินแปลงดังกล่าว และมีหนังสือเร่งรัดให้ผู้ฟ้องคดี

/ยื่นคำร้อง...

ยื่นคำร้องภายใน ๗ วัน ตามลำดับ ผู้ฟ้องคดีทราบหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แล้ว ไม่ดำเนินการยื่นคำร้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๖๗๓ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ขอความร่วมมือไปยังเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี เพื่อให้ทำการตรวจสอบและรังวัดที่สาธารณะ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้ทำการรังวัดตรวจสอบถนนสาธารณะประโยชน์ ระวัง ๕๐๓๙ IV ๒๒๐๘ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ปรากฏตามใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ข้างเคียง ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มานำชี้เขต เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ได้จัดทำรูปแผนที่กระดาษบาง (ร.ว.๙) เพื่อแสดงผลการรังวัดแล้วมีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓/๑๐๓๒๓ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผลการรังวัดตรวจสอบเขตทางสาธารณะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบว่า แนวรั้วรูกกล้าเขตถนนจริง เมื่อพิจารณาผลการรังวัดตามรูปแผนที่กระดาษบาง (ร.ว.๙) แล้วปรากฏว่า แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีด้านทิศตะวันออกบางส่วนรูกกล้าเข้าไปในเขตถนนซิดวารีใต้ไปบรรจบกับแนวเขตถนนเทศบาล ๗ ซึ่งอยู่ทางด้านทิศใต้ของแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ประกอบกับตามหนังสืออุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ของผู้ฟ้องคดีลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ ได้อ้างเหตุผลว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาบุกรุกทางสาธารณะแต่อย่างใด เนื่องจากในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำเนินการก่อสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กมิได้มีหลักเขตที่ชัดเจน ผู้ฟ้องคดีจึงวัดระยะจากเอกสารกรรมสิทธิ์ที่ดิน ทำให้แนวรั้วมีส่วนล้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณะ และมีส่วนที่ถอยร่นเข้ามาในที่ดินของผู้ฟ้องคดี แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับข้อเท็จจริงแล้วว่า แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีมีบางส่วนรูกกล้าเข้าไปในแนวเขตทางสาธารณะ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กรูกกล้าเข้าไปในเขตทางสาธารณะ การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กรูกกล้าเข้าไปในทางสาธารณะ จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อ ๔๐ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่าแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กดังกล่าว เป็นอาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีก่อสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และขัดต่อกฎกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่สามารถแก้ไขได้หรือเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างรูกกล้าทางสาธารณะภายใน ๓๐ วัน และให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างแนวรั้วตามแบบ ข.๑/ข.๒ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน ๑๕ วัน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ปิดคำสั่งดังกล่าวไว้ ณ อาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคารที่ทำการก่อสร้างของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งในวันดังกล่าวแล้ว แต่เมื่อครบกำหนดผู้ฟ้องคดี

/ไม่ดำเนินการ...

ไม่ดำเนินการตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) และมีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างและห้ามไม่ให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้แนวรั้ว ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ปิดคำสั่งดังกล่าวไว้ ณ อาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคารที่ทำการก่อสร้างของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งในวันดังกล่าวแล้ว ไม่ดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กดังกล่าวจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เห็นว่าดังที่ได้วินิจฉัยแล้วว่า การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ตลอดแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดี นั้น เป็นการก่อสร้างรั้วรูก้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นว่าเป็นกรณีที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้าง หรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว มีอำนาจสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และมีอำนาจสั่งให้รื้อถอนอาคารได้ ตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ที่ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้ว ห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้รั้วทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วที่ก่อสร้างรูก้ำ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างรั้ว ห้ามมิให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้รั้วทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วที่ก่อสร้างรูก้ำ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อต่อมาผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมาย และในการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว ปรากฏข้อเท็จจริงตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาประเด็นความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่ง และได้รับฟังพยานหลักฐานต่างๆ แล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘

/ กันยายน...

กันยายน ๒๕๕๘ ยื่นตามคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไปพิจารณาออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (รั้วคอนกรีตเสริมเหล็กส่วนที่ก่อสร้างติดต่อกับทางสาธารณะและไม่ได้รูก้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณะ) กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใหม่ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือแจ้งเจ้าพนักงานที่ดินให้ทำการตรวจสอบแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดี แต่เพียงผู้เดียว โดยไม่ได้ให้ผู้ฟ้องคดีทราบและร่วมระวางการรังวัดหรือได้ตรวจสอบถึงความถูกต้องของการดำเนินการรังวัดของเจ้าหน้าที่ผู้ทำการรังวัดว่าได้กระทำด้วยความถูกต้องตามหลักวิชาการหรือไม่ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบแนวเขตถนนชิตวาริใต้ของ นางสาววิลาวรรณ รัตนพราว หรือที่ดินละแวกใกล้เคียงที่ดินของผู้ฟ้องคดีทั้งหมด โดยให้ผู้ฟ้องคดี และเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินที่อยู่ติดถนนร่วมระวางแนวเขตและร่วมตรวจสอบด้วย จึงทำให้ผู้ฟ้องคดี ไม่มีโอกาสได้ตรวจสอบหรือโต้แย้งความถูกต้องแห่งผลการรังวัดได้ นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นางทัศนีย์วรรณ รัตนพราว ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบเขตทางสาธารณะบริเวณถนนชิตวาริใต้ ศาลเจ้าพ่อคลองบางไทร ตรงข้ามบ้านเลขที่ ๒๗ หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ว่าตรงบริเวณดังกล่าวได้มีการปลูกสร้าง รูก้ำเข้าไปในเขตของทางหลวงเทศบาลหรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๖๗๓ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ขอความร่วมมือไปยังเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี เพื่อให้ทำการตรวจสอบและรังวัดที่สาธารณะ การตรวจสอบเขตที่ดินดังกล่าว จึงเป็นการตรวจสอบเขตที่สาธารณประโยชน์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าถูกรูก้ำเข้าไปในเขตที่สาธารณประโยชน์หรือไม่ ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่ถูกต้องจึงต้องทำการรังวัดตรวจสอบ เขตที่ดินของประชาชนในบริเวณนั้น ซึ่งสำนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดี นางสาววิลาวรรณ รัตนพราว นายน้อย โยธาตรี นางสาวอุไรวรรณ รัตนพราว นางบุญมี มัยพราย นายธีระเดช เพชรอินทร์ นางปริญญา มงคลสุทธิ นางสาวสุพัตรา งามวัฒนาเจริญ นางหวังเชียง แซ่ตัน นางสาวบุบผา หิรัญจิตต์ และนายประทีป วีระชวนะศักดิ์ ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงระวางชี้ แนวเขตและลงชื่อรับรองเขตที่ดินในวันวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา แล้ว ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหนึ่งในเจ้าของที่ดินข้างเคียงได้รับหนังสือแจ้งดังกล่าวเมื่อวันที่ ไม่ชัดเจน เดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๗ แล้ว แต่เมื่อถึงวันทำการรังวัดตรวจสอบถนนสาธารณประโยชน์ ระวาง ๕๐๓๙ IV ๒๒๐๘ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ปรากฏว่า นางปริญญา มงคลสุทธิ เจ้าของที่ดินข้างเคียงเลขที่ดิน ๕๑๒ มานำชี้เขต นางสาววิลาวรรณ รัตนพราว เจ้าของที่ดิน

/ข้างเคียง...

ข้างเคียงเลขที่ดิน ๕๑๑ และเลขที่ดิน ๑๔๕๐ มอบอำนาจให้ผู้แทนมานำชี้เขต ส่วนผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินข้างเคียงเลขที่ดิน ๑๔๙๔ ไม่มานำชี้เขตแต่อย่างใด ปรากฏตามใบรับรองเขตติดต่อของเจ้าของที่ดินและเจ้าของที่ดินข้างเคียง ลงวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จึงต้องถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีทราบข้อเท็จจริงและมีโอกาสโต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตนแล้ว รวมทั้งมิได้มีการเลือกปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า รั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีมีความสูงเพียง ๒ เมตร กรณีจึงไม่อยู่ในบังคับของข้อ ๔๗ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ต้องยื่นแบบขออนุญาตก่อสร้าง อีกทั้งการรังวัดสอบเขตที่ดินและการจัดทำแผนที่ของเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี บริเวณที่มีการกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วรูก้ำทางสาธารณประโยชน์ มิได้ดำเนินการตามมาตรา ๖๙ ทวิ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน กรณีจึงถือไม่ได้ว่ารั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีรูก้ำเข้าไปในถนนสาธารณะของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนคดีพิพาทระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนางสาววิลาวรรณ รัตนพราว ศาลจังหวัดนครสวรรค์และศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ได้พิพากษาว่า รั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีไม่ได้รูก้ำเข้าไปในที่ดินของนางสาววิลาวรรณ รัตนพราว คดีถึงที่สุดแล้ว

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้พิพากษาหรือมีคำสั่งตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๖๓ ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งทั้งสามฉบับดังกล่าวข้างต้นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้เป็นการชั่วคราวจนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๔ ยกคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า รั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ของผู้ฟ้องคดี สร้างขึ้นติดต่อกับถนนเทศบาล ๗ และถนนชิดวาริไต้ ซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะที่ให้บุคคลทั่วไปใช้สอย รั้วของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นอาคารตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น การก่อสร้างรั้วดังกล่าว จึงต้องยื่นขออนุญาตก่อสร้างและต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานที่ดินไม่ชอบด้วยมาตรา ๖๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน นั้น เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้ชี้แจงรายละเอียดว่า มาตรา ๖๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน กำหนดให้ผู้มีสิทธิในที่ดินที่มีความประสงค์จะสอบเขตที่ดินหรือตรวจสอบเนื้อที่ตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์

/เฉพาะราย...

เฉพาะรายของตน ให้ยื่นคำขอพร้อมด้วยหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนการรังวัดตรวจสอบที่สาธารณประโยชน์ที่ไม่มีหลักฐานนั้น ไม่มีการยื่นคำขอรังวัดและปักหลักเขตตามประมวลกฎหมายที่ดิน จึงไม่เป็นการรังวัดตามประมวลกฎหมายที่ดิน และในทางปฏิบัติ ผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณประโยชน์ จะแจ้งเป็นหนังสือขอความร่วมมือไปยังสำนักงานที่ดิน จัดส่งเจ้าหน้าที่ไปช่วยทำการรังวัดตรวจสอบที่ดินสาธารณประโยชน์ โดยอนุโลมถือปฏิบัติ ตามข้อ ๕ ของระเบียบกรมที่ดิน ว่าด้วยการรังวัดสอบเขต แบ่งแยก และรวมโฉนดที่ดิน พ.ศ. ๒๕๒๗ และคำสั่งที่ ๑๕๘/๒๕๐๑ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๑ เรื่อง ระเบียบปฏิบัติในการรังวัด ทำแผนที่และการระวางแนวเขตที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ซึ่งเกิดขึ้นโดยสภาพ ในการรังวัดจะมีการแจ้งให้เจ้าของที่ดินข้างเคียงที่มีอาณาเขตติดต่อกับที่ดินสาธารณะที่จะทำการตรวจสอบเพื่อไปร่วมนำชี้แนวเขตที่ดินทุกด้าน และช่างผู้ทำการรังวัด จะทำการตรวจสอบหลักฐานระวางแผนที่ และหลักฐานการแผนที่ต่างๆ เพื่อพิสูจน์ทราบว่า ที่สาธารณประโยชน์นั้นมีอาณาเขตกว้างยาวเท่าใด สภาพที่ดินคลาดเคลื่อน เปลี่ยนแปลงไปจาก ระวางแผนที่หรือหลักฐานการแผนที่หรือไม่ อย่างไร เสร็จแล้วแจ้งผลการรังวัดให้ผู้มีหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณประโยชน์นั้นทราบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ โดยไม่มีการปักหลักเขตที่ดิน และไม่มีการแก้ไขรูปแผนที่ เนื้อที่ ตามมาตรา ๖๙ ทวิ แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน จึงไม่มีกรณี ต้องสอบถามเจ้าของที่ดินตามมาตรา ๖๙ ทวิ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน การรังวัด สอบเขตถนนสาธารณประโยชน์จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า รั้วของผู้ฟ้องคดีก่อสร้างติดกับถนนชิดวารีได้ และถนนเทศบาล ๗ ถือเป็นอาคารตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้าย ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือแจ้งต่อ เจ้าพนักงานท้องถิ่น และดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ ตามนัยมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟัง สรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน พิจารณาคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขออนุญาตก่อสร้างบ้าน ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง บนที่ดินโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๗๘ เลขที่ดิน ๕๐๗ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๙๑๖๐ เลขที่ดิน ๑๘๔๙ ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ โดยที่ดินดังกล่าวทิศเหนือจดที่ดินกรรมสิทธิ์ของ นางสาววิลาวรรณ รัตนพราว ทิศตะวันออกจดทางสาธารณประโยชน์ถนนเทศบาล ๗ ทิศตะวันตกและทิศใต้จดทางสาธารณประโยชน์ถนนชิตวารีใต้ จากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกใบอนุญาตเลขที่ ๑๓/๒๕๕๖ ใบอนุญาตเลขที่ ๑๔/๒๕๕๖ และใบอนุญาตเลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างบ้านแล้วเสร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๗ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ล้อมรอบตลอดแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดี ต่อมา นางทัศนีย์วรรณ รัตนพราว ได้ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบเขตทางสาธารณะบริเวณถนน ชิตวารีใต้ ศาลเจ้าพ่อคลองบางไทร ตรงข้ามบ้านเลขที่ ๒๗ หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ว่ามีการปลูกสร้างรุกล้ำเข้าไปในเขตของทางหลวงเทศบาลหรือไม่ และ ดำเนินการฟ้องขับไล่ผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดนครสวรรค์เป็นคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๐๘๐/๒๕๕๘ คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลจังหวัดนครสวรรค์ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยกองช่างได้ตรวจสอบ กรณีตามคำร้องแล้วพบว่า สิ่งปลูกสร้างดังกล่าวได้ขออนุญาตถูกต้องไม่มีส่วนใดรุกล้ำทางสาธารณะ เว้นแต่ตรวจพบแนวรั้วด้านทิศตะวันตกมีการรุกล้ำทางสาธารณะตลอดแนวยาวประมาณ ๑๔ เมตร หรือคิดเป็นพื้นที่ ๙.๓๒ ตารางเมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงสั่งการให้แจ้งเจ้าของอาคาร เพื่อดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง หลังจากนั้น นางทัศนีย์วรรณได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าการตรวจสอบไม่ถูกต้องตามกฎหมาย โดยอ้างว่าการสิ่งก่อสร้าง ของผู้ฟ้องคดีด้านทิศใต้มีการรุกล้ำทางสาธารณะ จึงขอให้ตรวจสอบใหม่ทั้งแปลงโดยเจ้าพนักงานที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๗ และหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๖๒๕ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ขอความร่วมมือให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องต่อ ที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี เพื่อให้เจ้าพนักงานที่ดินเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบ และทำการรังวัดที่ดินแปลงดังกล่าว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๖๗๓ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ขออนุญาตเจ้าพนักงานที่ดิน จังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ให้ทำการรังวัดตรวจสอบเขตทางสาธารณะบริเวณถนนชิตวารีใต้ และถนนเทศบาล ๗ กรณีมีการปลูกสิ่งก่อสร้างล้ำเข้าไปในเขตทางหลวงเทศบาล สำนักงานที่ดิน จังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี จึงได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน

๒๕๕๗ แจ้งเจ้าของที่ดินข้างเคียงที่สาธารณประโยชน์ รวมทั้งผู้ฟ้องคดี เพื่อให้ระวางชี้แนวเขตและลงชื่อรับรองเขตที่ดินในวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ต่อมาเมื่อถึงวันนัดร้งวัด เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้ทำการรังวัดตรวจสอบถนนสาธารณประโยชน์ระวาง ๕๐๓๙ IV ๒๒๐๘ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ ผู้ฟ้องคดีไม่มานำชี้เขตเจ้าพนักงานที่ดินได้จัดทำแผนที่กระดาษบาง (ร.ว.๙) แสดงผลการรังวัดแล้วมีหนังสือที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓/๑๐๓๒๓ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ แจ้งผลการรังวัดตรวจสอบเขตทางสาธารณะให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ตามแผนที่กระดาษบางแสดงแนวเขตที่ดินแปลงที่ดินเลขที่ ๑๘๔๙ ของผู้ฟ้องคดี พบว่ามีการก่อสร้างแนวรั้วรูก้าเขตถนนเทศบาลบริเวณหัวมุมถนนชิดวาริใต้บรรจบถนนเทศบาล ๗ ซึ่งแนวรั้วที่สร้างขึ้นติดต่อหรือใกล้เคียงกับที่สาธารณะดังกล่าว ถือเป็นอาคารตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การก่อสร้างรั้วที่ติดกับทางสาธารณะของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น แต่ยังสามารถแก้ไขได้หรือเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการแก้ไขรั้วถนนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างรูก้าทางสาธารณะภายใน ๓๐ วัน และให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างแนวรั้วตามแบบ ข.๑/ข.๒ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน ๑๕ วัน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งโดยแจ้งทางไปรษณีย์และด้วยการปิดคำสั่ง ณ อาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคารที่ทำการก่อสร้างของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ และวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ ตามลำดับแล้ว เมื่อครบกำหนดผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างและห้ามไม่ให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งโดยแจ้งทางไปรษณีย์และด้วยการปิดคำสั่ง ณ อาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคารที่ทำการก่อสร้างของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๘ และวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๘ ตามลำดับแล้ว ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างรูก้าทางสาธารณะให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งคำสั่งโดยแจ้งทางไปรษณีย์และแจ้งด้วยการปิดคำสั่ง ณ อาคารหรือบริเวณที่ตั้งอาคารที่ทำการก่อสร้างของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๒๐

/พฤษภาคม...

พฤษภาคม ๒๕๕๘ และวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ตามลำดับแล้ว หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดี มีหนังสือลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือ ที่ นว ๖๑๑๐๔/๓๔๐ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ส่งคำอุทธรณ์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับคำอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาอุทธรณ์ โดยได้พิจารณาคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เอกสารหลักฐานต่างๆ รวมทั้งได้พิจารณาเอกสารหลักฐานผลการรังวัดตรวจสอบเขตถนนสาธารณะของสำนักงานที่ดิน จังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี แล้ว มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ โดยเห็นว่า คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ (แบบ ค.๑๐) ไม่ถูกต้อง จึงยังไม่ชอบด้วยกฎหมาย คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงวินิจฉัย ให้เพิกถอนและให้ยืนตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) และคำสั่ง เลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) และให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นออกคำสั่ง ให้ผู้อุทธรณ์ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารใหม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๒/๑๕๑๘ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๘ แจ้งผลคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลวินิจฉัยอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๘ แล้วเห็นว่า คำสั่งและคำวินิจฉัย ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้น มีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด เป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) ห้ามมิให้ผู้ฟ้องคดีใช้หรือ ยินยอมให้บุคคลใดใช้แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหมดหรือบางส่วน คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ที่ก่อสร้างรุกล้ำทางสาธารณะทั้งหมดหรือบางส่วน ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับคำสั่ง และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ที่วินิจฉัย ให้ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงานและสิ่งทีสร้างขึ้นอย่างอื่น ซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้ และหมายความรวมถึง (๑) ... (๒) เชื้อน สะพาน อุโมงค์ ทางหรือท่อระบายน้ำ อุโมงค์ คานเรือ ทำน้ำ ทำจอดเรือ รั้ว กำแพง หรือประตู ทีสร้างขึ้นติดต่อกันหรือใกล้เคียงกับที่สาธารณะหรือสิ่งทีสร้างขึ้นให้บุคคลทั่วไป ใช้สอย (๓) ... มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และดำเนินการ ตามมาตรา ๓๙ ทวิ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร โดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่น ทีออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ดำเนินการดังนี้ (๑)...(๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ... มาตรา ๔๒ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลง ให้ถูกต้องได้หรือเจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการ รื้อถอนอาคารนั้น ทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้ดำเนินการรื้อถอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงทีออกตาม มาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นทีออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ และโดยที่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ข้อ ๔๐ กำหนดว่า การก่อสร้างหรือดัดแปลงอาคารหรือส่วนของอาคารจะต้องไม่ล้ำเข้าไปในที่สาธารณะ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาที่สาธารณะนั้น

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร เลขที่ ๑๓/๒๕๕๖ เลขที่ ๑๔/๒๕๕๖ และเลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ (แบบ อ.๑) ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย บนที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๑๗๘ เลขที่ดิน ๕๐๗ และโฉนดที่ดินเลขที่ ๔๙๑๖๐ เลขที่ดิน ๑๘๔๙ หมู่ที่ ๕ ตำบลพยุหะ อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ เมื่อผู้ฟ้องคดี ก่อสร้างอาคารแล้วเสร็จ ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร ตลอดรอบแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดี ซึ่งแนวรั้วทางด้านทิศเหนือบางส่วนจดกับที่ดิน โฉนดที่ดินเลขที่ ๔๙๑๖๑ ของนางสาววิลาวรรณ รัตนพราร ส่วนทางด้านทิศตะวันตกออกจดกับถนน เทศบาล ๗ และทางด้านทิศตะวันตกต่อเนื่องลงมาทางด้านทิศใต้จดกับถนนชิตวาริได้ เมื่อแนวรั้ว คอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีมีลักษณะเป็นแนวรั้วทีสร้างขึ้นติดต่อกันหรือใกล้เคียงกับถนนชิตวาริได้

/และถนน...

และถนนเทศบาล ๗ ซึ่งเป็นทางสาธารณะ จึงถือเป็นอาคารตามมาตรา ๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การก่อสร้างดังกล่าวจึงต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันด้วย เมื่อพิจารณาใบอนุญาตก่อสร้าง เลขที่ ๑๓/๒๕๕๖ เลขที่ ๑๔/๒๕๕๖ และเลขที่ ๑๕/๒๕๕๖ (แบบ อ.๑) ลงวันที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๗ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการก่อสร้างอาคารเป็นเพียงการอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก ๒ ชั้น จำนวน ๓ หลัง เท่านั้น มิได้เป็นการออกใบอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร การก่อสร้างอาคารดังกล่าว (รั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก) จึงเป็นการก่อสร้างโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏต่อว่ามีผู้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กดังกล่าวรुकล้ำเข้าไปในแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือขอความร่วมมือจากเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ให้ตรวจสอบและระวางแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ถนนชิตวาริใต้ที่บรรจบกับถนนเทศบาล ๗ และแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดี โดยเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ นายช่างรังวัดของสำนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้ทำการรังวัดตรวจสอบที่สาธารณประโยชน์ ระวาง ๕๐๓๙ IV ๒๒๐๘ และจัดทำรูปแผนที่กระดาษบาง (ร.ว.๙) เพื่อแสดงผลการรังวัด แล้วแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบตามหนังสือสำนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓/๑๐๓๒๓ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๗ เมื่อพิจารณาผลการรังวัดตามรูปแผนที่กระดาษบาง (ร.ว.๙) ดังกล่าวปรากฏว่าแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีด้านทิศตะวันตกบางส่วนรुकล้ำเข้าไปในเขตถนนชิตวาริใต้ไปบรรจบกับแนวเขตถนนเทศบาล ๗ ซึ่งอยู่ทางด้านทิศใต้ของแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ประกอบกับข้อเท็จจริงตามหนังสือของผู้ฟ้องคดีฉบับลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๘ ที่อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้อพยบแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก อ้างว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาบุกรุกทางสาธารณะและขณะก่อสร้างแนวรั้วมิได้มีหลักเขตที่ชัดเจน ผู้ฟ้องคดีจึงวัตรระยะจากเอกสารกรรมสิทธิ์ที่ดินทำให้แนวรั้วมีส่วนล้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณะและมีส่วนที่ถอยร่นเข้ามาในที่ดินของผู้ฟ้องคดี ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับข้อเท็จจริงแล้วว่าแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีมีบางส่วนที่รुकล้ำเข้าไปในแนวเขตทางสาธารณะ ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กรुकล้ำเข้าไปในเขตทางสาธารณะ อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อ ๔๐ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และเป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ ประกอบ

มาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๓) ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก ความสูง ๒ เมตร ความยาว ๒๐ เมตร จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น คำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๘ (แบบ ค.๔) ห้ามไม่ให้ใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหมดหรือแต่บางส่วน และคำสั่งเลขที่ ๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ (แบบ ค.๗) ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนแนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กที่ก่อสร้างรุกล้ำทางสาธารณะให้แล้วเสร็จ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง จึงขอด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำสั่งที่พิพาททั้งสามฉบับ เป็นคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมาย คำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๒/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ให้ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน ข้อที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในอุทธรณ์ว่า รั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของตนมีความสูงเพียง ๒ เมตร กรณีจึงไม่อยู่ในบังคับที่ต้องยื่นแบบขออนุญาตก่อสร้างตามข้อ ๔๗ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๕๕ (พ.ศ. ๒๕๔๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น ฟังไม่ขึ้น

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า การตรวจสอบและระวางแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ของเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี บริเวณที่มีการกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วรุกล้ำทางสาธารณประโยชน์ มิได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และร่วมระวางการรังวัด จึงเป็นการดำเนินการโดยไม่ชอบด้วยมาตรา ๖๙ ทวิ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน เห็นว่า ในการตรวจสอบและระวางแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๐.๐๕/๓ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ แจ้งผู้ฟ้องคดีและเจ้าของที่ดินข้างเคียงรายอื่นให้มาระวางชี้แนวเขตและลงชื่อรับรองเขตที่ดิน ซึ่งเจ้าของที่ดินข้างเคียงบางรายได้นำชี้เขตหรือมอบผู้แทนมาชี้แนวเขต ในวันที่แจ้งทำการรังวัดแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวแล้ว เป็นฝ่ายที่ไม่นำมาชี้เขตหรือมอบผู้แทนมาชี้แนวเขตในวันที่แจ้งทำการรังวัดเสียเอง เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี จึงรังวัดแนวเขตตามที่เจ้าของที่ดินข้างเคียงรายอื่นระวางชี้แนวเขตและลงชื่อรับรองเขตที่ดิน และเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครสวรรค์ สาขาพยุหะคีรี ได้มีหนังสือแจ้งผลการตรวจสอบและระวางแนวเขตทางสาธารณประโยชน์ดังกล่าวแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีจึงเห็นได้ว่าการพิจารณาทางปกครองเพื่อจัดให้มีคำสั่งที่พิพาททั้งสามฉบับของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการขอด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คดีพิพาทระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนางสาววิลาวรรณ รัตนพราว ศาลจังหวัดนครสวรรค์และศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ได้พิพากษาว่า รั้วคอนกรีตเสริมเหล็กของผู้ฟ้องคดีมิได้รุกล้ำเข้าไปในที่ดินของนางสาววิลาวรรณ

/และคดีถึงที่สุด...

และคดีถึงที่สุดแล้ว นั้น เห็นว่า กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างงาน
รั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก คำสั่งห้ามใช้แนวรั้วคอนกรีตเสริมเหล็ก และคำสั่งให้รื้อถอนรั้วคอนกรีต
เสริมเหล็กดังกล่าว เป็นรั้วคอนกรีตเสริมเหล็กด้านที่ติดกับทางสาธารณะเท่านั้น มิใช่รั้วคอนกรีต
เสริมเหล็กที่ติดกับที่ดินของนางสาววิลาวรรณ แต่อย่างไรก็ดี อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีในข้อนี้
ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย
พิพากษายืน

นายไพโรจน์ มินเดิน
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวชิระ ชอบแต่ง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมเกียรติ แสงรุ่ง

